

عنوان مقاله:

تحلیل نوعی تداخل زمانی در متون روایی قدیم

محل انتشار:

فصلنامه فنون ادبی، دوره 6، شماره 1 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمود براتی خوانساری - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اصفهان

حسن زیاری - دانشجوی دکترای زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اصفهان

امیر ضیغمی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

زمان از ویژگی های انحصاری فعل است و در توالی جملات در یک متن مطابقت زمان افعال معمولاً رعایت شده و عدول از آن بدون دلیل، خلاف قاعده به شمار می رود و سوال برانگیز است؛ اما در متون روایی بنا به دلایلی گاهی از این توالی زمانی انحراف جسته می شود. این ویژگی خاص شایسته توضیح و توجیه علمی است، زیرا کمتر مورد توجه دستورنویسان و سبک شناسان قرار گرفته است و بعضاً برخی از مصححان را وادار به اصلاح های ناروا کرده است. در مقاله پیش روی، نمونه هایی استخراج شده از تداخل زمان افعال در متون منثور قدیم فارسی را- که در آن ها برخلاف زبان معیار امروز دو فعل ناهم زمان یا دو وجه گوناگون در جوار هم قرار گرفته است- در چندگروه ارائه کرده، به بررسی و تحلیل نحوی- معنایی آن ها پرداخته شده است. در توجیه مقبولیت چنین ویژگی سبک شناختی به گرته برداری از ساختار جمله های حالیه زبان عربی نیز توجه شده و چگونگی تاثیرگذاری آن بر مخاطب و علت به کارگیری این شیوه نیز مورد بررسی قرار گرفته است

کلمات کلیدی:

سبک شناسی، دستور زبان، تداخل زمانی افعال، صنعت التفات، متون روایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1208049>

